

CAMINS OBERTS

No diguis blat fins que sigui al sac i ben lligat

Estimats diocesans,

Una pregunta que sorgeix avui en l'àmbit missiонер diu així: «Quan podem dir que una missió ha arribat al seu terme?». La missió té una fi, certament, i aquesta la situem en la comunió amb Déu i amb els germans. «La comunió» —siguem clars— és un do que Déu ens regala. Nosaltres en som els receptors. Si els nostres projectes pastorals apunten a la comunió, podem dir que anem bé. Amb tot, podem dir que la missió s'acaba? Acabar una responsabilitat pastoral pot ser relativament fàcil, però acabar la missió és un concepte que no acabem de veure del tot. Parlem-ne. Ens ajudem d'una nova dita: «No diguis blat fins que sigui al sac, i ben lligat», amb la qual assumim la importància d'acabar allò que comencem, però també acceptem que la comunió és sempre un projecte obert.

El blat que trobem dins d'un sac és nombrós i valuós. No desitgem perdre'n mai ni un gra. Omplir un sac no és pas cosa fàcil. En l'àmbit d'una comunitat diocesana hem de fer la mateixa reflexió. Tots som valuosos, importants, necessaris i corresponsables de la missió. Tots vol dir tots. Ens cal entomar de nou l'empenta i la il·lusió de ser sembradors de la llavor del Regne, però també de recollir-ne els fruits. Tots els fruits. Recordo amb molta estima com Ruth, la moabita, va anar refent

i reconstruint la seva pròpia història recollint, dels marges dels camps, tots i cadascun dels grans de blat que anava trobant. La tasca recol·lectora era infinita.

A més a més, avui hauríem d'afegir un detall: em refereixo al fet real de l'especialització de la missió. Molts agents pastorals viuen en els seus propis àmbits, de vegades tancats en els seus criteris i accions: el món de l'ensenyament, el sanitari, el del lleure, el de l'art, el dels estudis, el de les presons, el de les fàbriques i els sindicats, el de l'agricultura... Això és una realitat.

El desig d'assolir una veritable comunió, en el nostre cas —penso, òbviament, en la comunió diocesana—, posa damunt la taula l'existència de nombroses relacions humanes. Aquestes relacions

ens porten a destacar la importància de la comunitat que tots formem, vinguem d'on vinguem. Aquest és l'objectiu que el nostre pla pastoral prioritzarà, a partir del que hem conegut com a «Acció Catòlica». Es tracta d'aquella manera de reforçar la missió de tots els agents pastorals i, al mateix temps, de totes les comunitats. Cadascú des de les seves pròpies capacitats i inquietuds, però tots com a comunitat diocesana.

Torno a la possibilitat d'entendre coherentment la missió oberta d'assolir una comunió veritable. Arribar a assolir el do de la comunió, és a dir, a lligar el sac tot ple del blat recollit, passa

per reconèixer el preuat valor, no negociable, de la dignitat de tota persona humana. Arribar a recollir els fruits de la comunió oblidant els agents pastorals és estrany, incoherent i, pastoralment, erroni.

En la nostra comunitat diocesana tot ha de convergir vers «la comunió», i tots hem de disposar-nos a créixer en aquest sentit. L'especialització pastoral no serà molesta, doncs, si «la comunió» apareix com el reconeixement de la importància de cadascú. Encaminem-nos a seguir el nostre camí cristià conjuntament, tendint al do de la comunió. Que les nostres especialitzacions no ens facin perdre ni l'horitzó ni el context present.

Amb la meua benedicció i afecte,

† Daniel Palau Valero
Bisbe de Lleida

NOTÍCIES

Divulgació sobre l'encíclica *Magnifica Humanitas*

Una vintena de persones van participar, el passat 25 de juny, en la presentació que van fer Mn. Carles Sanmartín i Jordi Viladrosa sobre l'encíclica del papa Lleó XIV *Magnifica Humanitas*, a la Unitat Pastoral Pilar-Magdalenà.

Els assistents es van mostrar molt interessats en comprendre aquesta encíclica, la primera del nou pontífex, que tracta sobre la dignitat humana en l'era de la intel·ligència artificial i que estableix

la postura ètica i moral de l'Església davant l'actual revolució tecnològica.

D'altra banda, el Bisbat de Lleida ha modificat els seus horaris d'atenció al públic des de l'1 de juliol, per adaptar-los a l'estiu, obrint en les hores de menys calor, per fomentar la sostenibilitat i l'estalvi energètic. Així, les dependències estan obertes entre les vuit del matí i les tres de la tarda, en horari intensiu. A més, entre l'1 i el 15 d'agost, el Palau Episcopal romandrà tancat per vacances.

CAMINOS ABIERTOS

No hay que vender la harina antes de moler el trigo

Queridos diocesanos,

Una pregunta que surge hoy en el ámbito misionero dice así: «¿Cuándo podemos decir que una misión ha llegado a su término?». La misión tiene un fin, ciertamente, y este lo situamos en la comunión con Dios y con los hermanos. «La comunión» —seamos claros— es un don que Dios nos regala. Nosotros somos sus destinatarios. Si nuestros proyectos pastorales apuntan a la comunión, podemos decir que vamos por buen camino. Con todo, ¿podemos decir que la misión termina? Finalizar una responsabilidad pastoral puede ser relativamente fácil, pero dar por concluida la misión es un concepto que no acabamos de ver del todo claro. Hablemos de ello. Nos ayudamos de un nuevo dicho: «No hay que vender la harina antes de moler el trigo», con el que asumimos la importancia de terminar aquello que comenzamos, pero también aceptamos que la comunión es siempre un proyecto abierto.

El trigo que encontramos dentro de un saco es abundante y valioso. No deseamos perder jamás ni un solo rano. Llenar un saco no es, en absoluto, tarea fácil. En el ámbito de una comunidad diocesana debemos hacer la misma reflexión. Todos somos valiosos, importantes, necesarios y corresponsables de la misión. Todos quiere decir todos. Necesitamos asumir de nuevo el impulso y la ilusión de ser sembradores de la semilla del Reino, pero también de recoger sus frutos. Todos los frutos. Recuerdo con mucho cariño cómo Ruth, la moabita, fue rehaciendo y reconstruyendo su propia historia recogiendo, de los márgenes de los campos, todos y cada uno de los granos de trigo que iba encontrando. La tarea de la recolección era infinita.

Además, hoy deberíamos añadir un detalle: me refiero al hecho real de la especialización de la misión. Muchos agentes pastorales viven en sus propios ámbitos, a veces encerrados en sus propios criterios y acciones: el mundo de la enseñanza, el sanitario, el del tiempo libre, el del arte, el de los estudios, el de las prisiones, el de las fábricas y los sindicatos, el de la agricultura... Esta es una realidad.

El deseo de alcanzar una verdadera comunión, en nuestro caso —pienso, obviamente, en la comunión diocesana—, pone sobre la mesa la existencia de numerosas relaciones humanas. Estas relaciones nos llevan a destacar la importancia de la comunidad que todos formamos, vengamos de donde vengamos. Este es el objetivo que nuestro plan pastoral priorizará, a partir de lo que hemos conocido como «Acción Católica». Se trata de aquella manera de reforzar la misión de todos los agentes pastorales y, al mismo tiempo, de todas las comunidades. Cada uno desde sus propias capacidades e inquietudes, pero todos como comunidad diocesana.

Vuelvo a la posibilidad de entender coherentemente la misión abierta de alcanzar una comunión verdadera. Llegar a alcanzar el don de la comunión, es decir, atar el saco lleno del trigo recogido, pasa por reconocer el precioso valor, no negociable, de la dignidad de toda persona humana. Llegar a recoger los frutos de la comunión olvidando a los agentes pastorales es extraño, incoherente y, pastoralmente, erróneo.

En nuestra comunidad diocesana todo debe converger hacia «la comunión», y todos debemos ponernos a crecer en este sentido. La especialización pastoral no será un obstáculo, pues, si «la comunión» aparece como el reconocimiento de la importancia de cada uno. Encaminémonos a seguir juntos nuestro camino cristiano, tendiendo al don de la comunión. Que nuestras especializaciones no nos hagan perder ni el horizonte ni el contexto presente.

Con mi bendición y afecto,

† Daniel Palau Valero
Obispo de Lleida

Calorós pelegrinatge a Lourdes

Un grup de 270 pelegrins de la diòcesi de Lleida van participar, entre els dies 25 i 28 de juny, en el 40è Pelegrinatge diocesà a Lourdes, organitzat per l'Hospitalitat de la Mare de Déu de Lourdes de Lleida amb el lema «Alegra't, plena de gràcia, el Senyor és amb tu».

A primera hora del dijous ja van sortir els primers autocars cap al santuari francès, als quals s'hi va sumar un segon contingent de pelegrins el dissabte, per assistir als dos darrers dies del desplaçament. El bisbe Daniel també va acompanyar els pelegrins en aquesta experiència que cada any té com a objecte la pregària davant la Mare de Déu de Lourdes per demanar per la salut dels malalts. De fet, una part important de les persones desplaçades tenen malalties o estan afectades per diferents discapacitats.

Els primers pelegrins arribats a Lourdes, on van trobar un ambient més calorós del que es podia esperar, van fer el pas per la gruta i, després, la celebració penitencial i l'Eucaristia. En l'homília, el bisbe Daniel va convidar a construir les respectives vides sobre la roca que és el Crist i sota la protecció de la

Mare de Déu. Adreçant-se als joves presents els va recordar la importància de posar fonaments fermes a la vida i els va advertir que aquesta no és una qüestió que es faci d'avui per demà.

En els dies següents es van fer tota una sèrie d'activitats programades que inclouen des d'eucaristies diàries, uncio dels malalts, i participació en diverses processons, encara que algunes es van haver de modificar per l'onada de calor. L'expedició va tornar a Lleida el diumenge 28 de juny.

El bisbe Daniel fa el Camí de Sant Jaume amb joves de l'Episcopal

Una quarantena d'alumnes de primer de Batxillerat del Col·legi Episcopal han caminat durant la primera setmana de juliol els gairebé cent quilòmetres del tram del Camí Francès del Camí de Sant Jaume, entre Sarria (Lugo) i Santiago de Compostel·la. El grup va participar en aquesta experiència acompanyat pel bisbe Daniel, que va compartir els moments d'activitat física, de convivència i de pregària.

Entre altres celebracions durant el trajecte, el bisbe Daniel va presidir una Eucaristia a l'església de San Nicolás de Portomarín, a la diòcesi de Lugo, en què també van participar altres grups de pelegrins de Montilla (Còrdova) i d'un col·legi de Medellín (Colòmbia).

Nomenaments

Coincidint pràcticament amb el primer aniversari de l'ordenació episcopal de Mons. Daniel Palau Valero com a bisbe de Lleida, i poques setmanes després de la celebració de l'Assemblea Diocesana, el bisbe ha signat una primera tanda important de nomenaments per renovar diverses delegacions i serveis diocesans.

- **Jordi Guardiola Florensa**, nomenat delegat diocesà de Mitjans de Comunicació Social, amb data 29.06.26.
- **Montse Macià i Gou**, nomenada delegada diocesana de Patrimoni Artístic i Cultural, amb data 29.06.26.
- **Amadeu Bonet Boldú**, nomenat delegat diocesà de Pastoral Obrera, amb data 29.06.26.
- **Mn. Xavier Navarro Llesta**, nomenat delegat diocesà de Pastoral Universitària, amb data 29.06.26.
- **Antoni Miquel Guasch**, nomenat delegat diocesà de Litúrgia, amb data 29.06.26.

- **Maria Esteve Florensa**, nomenada delegada diocesana d'Ecumenisme i Diàleg Interreligiós, amb data 29.06.26.
- **Eva Jorge Lucha**, nomenada delegada diocesana de Missions i Obres Missionals Pontificies, amb data 29.06.26.
- **Mn. Víctor Martínez Mateu**, nomenat director del Servei Diocesà de Catecumenat, amb data 29.06.26.
- **Mn. Xavier Navarro Llesta**, nomenat director del Servei d'Assistència i Formació Religiosa Catòlica (SAFOR) de la Universitat de Lleida, amb data 29.06.26.
- **Núria Miró Bañeres**, nomenada presidenta-delegada de Mans Unides.

El Sr. Bisbe reconeix la dedicació de les persones que havien desenvolupat fins ara aquestes responsabilitats.

Solidaritat i pregària pels afectats pels terratrèmols de Veneçuela

Càritas diocesana de Lleida es va unir des del primer moment a la resposta davant la greu emergència humanitària provocada pels dos terratrèmols que van sacsejar Veneçuela a finals del mes de juny. Càritas Espanyola va aprovar una primera aportació de 300.000 euros per a les necessitats més urgents de la població afectada, en coordinació amb Càritas Veneçuela.

Aquesta primera ajuda va servir per cobrir algunes de les primeres necessitats de la població afectada, com ara aliments, aigua potable, productes d'higiene, allotja-

ment temporal i altres recursos bàsics.

Per poder-hi col·laborar, es poden fer aportacions als comptes habilitats per Càritas Espanyola: Santander: ES23 0049 1892 6927 1329 3362 / CaixaBank: ES89 2100 5731 7102 0022 7540 / BBVA: ES95 0182 2370 4402 0170 2710 / Sabadell: ES87 0081 5240 0300 0349 2752.

Paral·lelament, la Unitat Pastoral Pilar-Magdalena, a través del Grup Cristià Intercultural, va celebrar una Vetlla de pregària i solidaritat amb Veneçuela l'1 de juliol a l'església de Santa Maria Magdalena.

Sudanell estrena la restauració del seu Sant Pere

La parròquia de Sant Pere apòstol de Sudanell va celebrar, el passat 29 de juny, la festa del seu titular amb l'estrena de la restauració de la imatge del patró de la parròquia i, antigament, també el patró del poble. Mn. Jaume Melcior va presidir l'Eucaristia i va beneir la restauració, duta a terme durant aquest mes de juny per José A. Ferrer i Lluís Capdevila. Els treballs han consistit bàsicament en una neteja a fons de la policromia de la imatge ennegrida pel pas del temps, i en la recuperació dels colors originals.

Els restauradors consideren la peça ara restaurada com un bon exponent de l'Escola d'Olot dels anys 40, que calia posar en valor. Ferrer i Capdevila també s'han

mostrat satisfets pel resultat del seu treball, corroborat pels elogis dels feligresos que van assistir a l'estrena.

Sant Joan celebra el seu patró i el de la diòcesi

La parròquia de Sant Joan Baptista va celebrar, el passat 24 de juny, la seva festa patronal amb una missa solemne presidida pel bisbe Daniel i concelebrada per Mn. Xavier Navarro.

La celebració va unir la festivitat del patró de la parròquia i de la diòcesi amb la proximitat de l'aniversari de l'ordenació episcopal del bisbe, el 19 de juliol.

Abans de l'inici de l'Eucaristia, es va fer memòria del curs pastoral viscut a la parròquia de Sant Joan, així com dels actes organitzats amb motiu del 130è aniversari de la consagració del temple, que han inclòs una exposició retrospectiva i dos concerts commemoratius. En acabar la celebració, es va compartir un moment de germanor als porxos de Sant Joan degustant la tradicional coca de Sant Joan.

REFLEXIONS

El diàleg interior

La pregària és l'ésser mateix que es posa en transparència davant la llum del Mestre interior, que es reconeix per allò que és i, reconeixent-s'hi, reconeix la seva grandesa, la seva santedat, el seu amor.

Al meu entendre, la pregària és un espai de trobada entre el temps i l'eternitat, entre el finit i l'infinit, és respiració en el sentit físic i metafòric del terme, percepció de la realitat que immediatament floreix en la lloança, en l'adoració, en l'acció de gràcies.

No consisteix en recollir-se per centrar-se en un mateix i donar satisfacció a les pròpies necessitats. És descentrament, desplaçament, conversió, morir a un mateix per renéixer lliure de tot lligam, consisteix en posar-se davant del Mestre interior perquè sigui el vertader centre de la vida.

La pregària és diàleg, però un diàleg molt particular. És obertura i escolta, també incertesa i abandó. En la pregària té lloc un esdeveniment únic: la Paraula del Mestre interior salva la infinita distància que separa Déu de l'home i aconsegueix teixir un pont entre dues ribes: la transcendència i la immanència, l'esfera divina i la humana.

La persona, amb les seves paraules, no pot alçar-se fins a Déu. No pot ni tan sols balbucejar-lo, però Déu que es manifesta com a Paraula en el món, estableix un vincle amb l'ésser humà, l'animal capaç de paraula i, d'aquesta manera, salva la distància infinita que separa ambdós.

La pregària, doncs, no és fruit d'una exercitació vertical de l'ésser humà, sinó d'un descens de Déu en el món, però aquest descens, l'eleva a la màxima potència. En pregar, un pren consciència de què la transcendència no és buida, de què l'aspiració humana té retorn, que la inquietud no és inútil.

Francesc Torralba
Doctor en Teologia

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

20. ■ Dilluns (litúrgia de les hores: 4a setmana) [Mi 6,1-4.6-8 / SI 49 / Mt 12,38-42]. Sant Apol·linar, bisbe i màrtir; sant Elies, profeta (s. IX aC); santa Margarida, verge i màrtir; sants Pau i Sisenand, diaques i màrtirs a Còrdova.

21. ■ Dimarts [Mi 7,14-15.18-20 / SI 84 / Mt 12,46-50]. Sant Llorenç de Bríndisi (1559-1619), prevere i doctor

de l'Església; sant Daniel, profeta (s. VII-VI aC).

22. □ Dimecres [Ct 3,1-4a (o bé: 2C 5,14-17) / SI 62 / Jo 20,1-2.11-18]. Santa Maria Magdalena (de Magdala), deixeble de Jesús; sant Teòfil, pretor romà mr.

23. □ Dijous [Ga 2,19-20 / SI 33 / Jo 15,1-8]. Santa Brígida de Suècia, rel. viuda, fund. Institut del Salvador i copa-

trona d'Europa; sant Bernat d'Alzira i santes Maria i Gràcia, mrs.; santa Conegunda, rel. franciscana.

24. ■ Divendres [Jr 3,14-17 / SI: Jr 31,10-13 / Mt 13,18-23]. Urgell: ■ Beats Josep Sala i Picó, prev., i companys, mrs.; santa Cristina, vg. i mr.

25. ■ Dissabte [Fets 4,33;5,12.27-33;12,1b-2 (o bé: Fets 11,19-21;12,12.24) / SI 66 / 2Co 4,7-15 / Mt 20,

20-28]. Sant Jaume (anomenat el Major), apòstol (†44, per Pasqua), de Bet-saida, germà de Joan (fills de Zebedeu), patró d'Espanya.

26. ■ Diumenge vinent, XVII de durant l'any (lit. hores: 1a setm.) [1R 3,5.7-12 / SI 118 / Rm 8,28-30 / Mt 13,44-52 (o bé, més breu: 13,44-46)]. Sant Joa- quim i santa Anna, pares de la Benaurada Verge Maria (tradicció iniciada s. II).

Diumenge XVI de durant l'any (A)

COMENTARI

«Doneu als vostres fills l'ocasió de penedir-se dels seus pecats»

Segurament una de les temptacions que tenim tots és la de fer desaparèixer els malvats del món. Quan llegim algun crim o una violació molt greu dels drets humans instintivament pensem: haurien de desaparèixer del món aquestes persones. Però Jesús ens ensenya a saber conviure amb el mal aquí a la terra. I ho fa amb una paràbola. Parla d'un home que ha sembrat bona llavor en el seu camp però l'enemic sembrà jull enmig del blat i cresqué juntament amb el blat. La proposta dels mossos és: *Voleu que anem a collir el jull?* Però l'amo diu: *No ho feu pas; si collíeu el jull, potser arrencaríeu també el blat.* Cal esperar l'hora de la sega. Podríem preguntar-nos el perquè. Podem trobar dues raons: primera, qui és el qui pot dir que és blat o jull? Segur que nosaltres direm que som blat. Però hem de reconèixer que de vegades també som jull, no som autèntic blat. Però en segon lloc, les persones que fan el mal es poden convertir. Si les arranquem quan fan el mal no els hi donem la possibilitat de conversió. I Déu no vol la mort del pecador sinó la seva conversió. Ens ho diu la primera lectura: *Heu ensenyat al vostre poble que els justos han de ser humans amb tothom i heu omplert d'esperança els vostres fills, en veure que doneu l'ocasió de penedir-se dels pecats.* Déu té tot el poder. Ho ha dit abans: *Vós que disposeu de la força, sou moderat en les sentències i ens governeu amb tota consideració; el poder, si volguéssiu sempre el teniu a mà.* Déu no fa servir el poder per anorrear els malvats sinó que els ofereix sempre la possibilitat de la conversió. El que cal és sembrar la *llavor del Regne* com diu Jesús en les altres dues paràboles. Pot ser que sigui una cosa petita però té la força de Déu fins i tot per convertir tots els malvats. Demanem la conversió de tots els qui fan mal, però no oblidem que nosaltres sovint també som pecadors. Pau ens recorda que hem de deixar que *l'Esperit pregui en nosaltres*. Ell ens ensenyarà a pregar com cal. I cal que també nosaltres siguem *bona llavor del Regne*, com diu Jesús.

Mn. Jaume Pedrós

► Lectura del llibre de la Saviesa (Sa 12,13.16-19)

Fora de vós, que vetlleu sobre tothom, no hi ha cap déu a qui hàgiu de convèncer que la vostra sentència és justa. La vostra força és font de justícia, i el mateix domini que teniu sobre tothom fa que tracteu amb tota consideració. Demostreu només la vostra força si algú no creu que ho podeu tot, o bé quan humilieu aquells que, sabent que sou fort, es mostren arrogants. Vós, que disposeu de la força, sou moderat en les sentències i ens governeu amb tota consideració: el poder, si volguéssiu, sempre el teniu a mà. Obrant així, heu ensenyat al vostre poble que els justos han de ser humans amb tothom, i heu omplert d'esperança els vostres fills, en veure que doneu l'ocasió de penedir-se dels pecats.

► Salm responsorial (85)

R. *Senyor, vós sou indulgent i bo.*

Vós, Senyor, sou indulgent i bo, / ric en l'amor per a tothom que us invoca. / Senyor, escolteu la meva pregària, / escolteu la meva súplica. R.

Tots els pobles que heu creat / vindran a fer-vos homenatge / i glorificaran el vostre nom. / Diran: «Sou gran, Senyor, / són prodigioses les vostres obres, / vós sou l'únic Déu.» R.

Vós, Senyor, Déu compassiu i benigne, / lent per al càstig, fidel en l'amor, / mireu-me, apiadeu-vos de mi. R.

► Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Roma (Rm 8,26-27)

Germans, és l'Esperit mateix el qui, per ajudar la nostra feblesa, intercedeix amb gemecs que no es poden expressar. Perquè nosaltres no sabem què hem de demanar per pregar com cal, però és ell, l'Esperit, qui es posa en lloc nostre. I ni que els seus gemecs no es puguin expressar, el qui penetra l'interior dels cors sap prou bé quin és el deler de l'Esperit; ell intercedeix a favor del poble sant tal com Déu ho vol.

► Lectura de l'Evangeli segons sant Mateu (Mt 13,24-43) (Versió abreujada)

En aquells temps, Jesús proposà a la gent aquesta altra paràbola: «Amb el Regne del cel passa com amb un home que havia sembrat bona llavor al seu camp, però a la nit, mentre tothom dormia, vingué el seu enemic, sembrà jull enmig del blat i se'n anà. Quan el sembrat hagué crescut i s'espigà, aparegué també el jull. Els mossos anaren a trobar l'amo i li digueren: «No era bona, la llavor que vau sembrar al vostre camp? Com és, doncs, que hi ha jull?» Ell els respongué: «Això ho ha fet algú que em vol mal.» Els mossos li digueren: «Voleu que anem a collir-lo?» Ell els diu: «No ho feu pas: si collíeu el jull, potser arrencaríeu també el blat. Deixeu que creixin junts fins a l'hora de la sega i llavors diré als segadors: 'colliu primer el jull i feu-ne feixos per cremar-lo; després colliu el blat i porteu-lo al meu graner'.»

► Lectura del libro de la Sabiduría (Sab 12,13.16-19)

Fuera de ti no hay otro Dios que cuide de todo, a quien tengas que demostrar que no juzgas injustamente. Porque tu fuerza es el principio de la justicia y tu señorío sobre todo te hace ser indulgente con todos. Despliegas tu fuerza ante el que no cree en tu poder perfecto y confundes la osadía de los que lo conocen. Pero tú, dueño del poder, juzgas con moderación y nos gobiernas con mucha indulgencia, porque haces uso de tu poder cuando quieres.

Actuando así, enseñaste a tu pueblo que el justo debe ser humano y diste a tus hijos una buena esperanza, pues concedes el arrepentimiento a los pecadores.

► Salmo responsorial (85)

R. *Tú, Señor, eres bueno y clemente.*

Porque tú, Señor, eres bueno y clemente, / rico en misericordia con los que te invocan. / Señor, escucha mi oración, / atiende a la voz de mi súplica. R.

Todos los pueblos vendrán / a postrarse en tu presencia, Señor; / bendecirán tu nombre: / «Grande eres tú, y haces maravillas; / tú eres el único Dios». R.

Pero tú, Señor, / Dios clemente y misericordioso, / lento a la cólera, rico en piedad y leal, / mírame, ten compasión de mí. R.

► Lectura de la carta del apóstol san Pablo a los Romanos (Rom 8,26-27)

Hermanos:

El Espíritu acude en ayuda de nuestra debilidad, pues nosotros no sabemos pedir como conviene; pero el Espíritu mismo intercede por nosotros con gemidos inefables. Y el que escruta los corazones sabe cuál es el deseo del Espíritu, y que su intercesión por los santos es según Dios.

► Lectura del santo Evangelio según san Mateo (Mt 13,24-30) (Versión abreviada)

En aquel tiempo, Jesús propuso otra parábola a la gente diciendo: «El reino de los cielos se parece a un hombre que sembró buena semilla en su campo; pero, mientras los hombres dormían, un enemigo fue y sembró cizaña en medio del trigo y se marchó. Cuando empezaba a verdear y se formaba la espiga apareció también la cizaña. Entonces fueron los criados a decirle al amo: «Señor, ¿no sembraste buena semilla en tu campo? ¿De dónde sale la cizaña?» Él les dijo: «Un enemigo lo ha hecho». Los criados le preguntan: «¿Quieres que vayamos a arrancarla?» Pero él les respondió: «No, que al recoger la cizaña podéis arrancar también el trigo. Dejados crecer juntos hasta la siega y cuando llegue la siega diré a los segadores: arrancad primero la cizaña y atadla en gavillas para quemarla, y el trigo almacenadlo en mi granero».